

מתוך עלון פרשת ויגש תשפ"ד (22.12.23)

לאה אטמן סופרת ליהודה רפפורט ז"ל

את יהודה הכרתי לפני שנים רבות, עוד בארגנטינה - בבואנוס איירס - בזכות אחותו הצעירה ממנו, נעמי תיבדל לחיים ארוכים. שתינו היינו בבני עקיבא, יחד השתתפנו בטקסי החגים ושם גם פגשתי את יהודה, האח הגדול של נעמי.

היינו נפגשים גם ב"מושבות"- אלו מחנות הקיץ של בני עקיבא שנערכו מחוץ לעיר. יהודה היה הטבח שלנו, ותחת ידו יצאו תבשילים מאד טעימים.

אחר כך הצטרף יהודה להכשרה לקראת עלייתו ארצה, ובתחילת 1953 עלה לארץ, ישר לקיבוץ סעד. יחד עמו היו עוד בגרעין הדרום אמריקאי חברים שכבר שנים רבות אינם עימנו, ממייסדי הקיבוץ ובניו, וביניהם גם בעלי היקר יענקל ז"ל.

יהודה עבד שנים רבות בפרדס של סעד וכולנו זוכרים אותו יוצא לעבודה על הטרקטור, ומדריך אותנו כיצד לקטוף תפוזים ואשכוליות בגיוסים של החברים - שלא כל כך זכורים לטוב...

את מתי רעייתו הכיר בסעד, כמתנדבת מארצות הברית, ויחד עימה הקים משפחה לתפארת. נולדו להם הילדים דני, ליאורה, גיא, רועי ואלה. ברוך השם לכל אחד מהם משפחה נהדרת, ויהודה ומתי זכו גם לנכדים ולנינים.

לא אשכח את הטיולים עם יהודה ומתי, סומברה וריבה, בארץ, ואפילו לפטרה שבירדן הגענו. תמיד היה לי מאד נעים לטייל עם יהודה ומתי.

בשנים האחרונות התמודד יהודה עם מצב בריאותי לא פשוט. אבל בביקורים בביתו, וגם בשבילי הקיבוץ, תמיד חיך אל כולם, תמיד קיבל אותנו בשמחה ובסבר פנים יפות.

עצוב לאבד חבר וותיק כל כך, חבר קיבוץ וגם חבר שאנו חולקים עימו חלק גדול מן ההיסטוריה שלנו. ועצוב עוד יותר שזה קורה בנסיבות הקשות שכל עם ישראל מתמודד איתם, מאז פרוץ המלחמה בשמחת תורה.

אני רוצה לשלוח ניחומים וחिבוק גדול לכל המשפחה: לנעמי חברתי, למתי הרעיה המסורה, לילדים ולנכדים היקרים.

הלוואי שנראה עוד ימים יפים בארץ הכואבת שלנו. הלוואי שיהודה יהיה לנו מליץ יושר בשמיים, והקדוש ברוך הוא ישלח לנו שלום ושלווה, אמן כן יהי רצון.

המן ז"א רפפורט סופר לאביו יהודה ז"ל

אבא שלי היקר והאהוב נפרד מאתנו הבוקר. נפרד מאתנו בשלווה, כשהוא מוקף באהבה. אבא שלי. המציאות ההזויה גרמה לכך שנפרדת מאתנו כשאתה כל כך רחוק מהבית, מקיבוץ סעד, שאליו הגעת לפני כ-70 שנה ומאז לא עזבת אותו.

המלחמה הארורה שנפתה עלינו לפני יותר מחודשיים וטלטלה את חיינו, עקרה אותך מביתך האהוב, ואת חיך סיימת הרחק מהקיבוץ שכה אהבת. עכשיו אתה חוזר הביתה אבאלה'. לעולמים. איך ניפרד ממך אבאלה'? מה נגיד עליך? כל כך קשה לסכם ולתאר במילים את מה שהיית בשבילנו, את כל הרגשות וכל הזיכרונות שצברנו ביחד במשך השנים.

אבל בכל זאת אנסה, אבאלה', ואני יודע שלא היית אוהב שאני חולק לך שבחים ככה לפני כולם.

נראה לי, אבאלה', ששתי התכונות שהכי אפיינו אותך היו צניעות ואהבה.

היית איש צנוע. מעולם לא רדפת אחרי הכבוד והשררה. בחייך היית התגשמות החזון הציוני. גדלת כיהודי מאמין בגולת ארגנטינה, ובנעורריך החלטת לעזוב את בית הורריך ולעלות לארץ לבדך. הגעת לסעד, שהיה אז קיבוץ צעיר והתמודד עם קשיים רבים - ביטחוניים וכלכליים. עבדת קשה עם חברריך לקיבוץ והפכתם אותו למקום פורח ומשגשג. התמודדתם בצניעות אך בנחישות מול איתני הטבע ומול אויבים שרצו להשמיד ולהרוג. ניצחתם את כולם והקמתם בית לתפארת. ואת הכול עשית, אבא, בצניעות בשקט, בלי לחפש כבוד וכיבודים. בלי לרדוף אחרי השררה או הממון. הכי צנוע שאפשר.

את האהבה שלך, אבאלה', אי אפשר ממש לתאר או להסביר במילים. אהבת את הורריך, סבא וסבתא שלי ז"ל, ואת אחותך נעמי, דודתנו היקרה שתזכה לשנים טובות ויפות. דאגת להביא אותם אחריך לקיבוץ וטיפולת בהורריך במסירות עד יומם האחרון.

אהבת את הקיבוץ ואת חברי הקיבוץ. אהבת את הפרדס בו עבדת כמעט 50 שנה, והפך לחלק כמעט בלתי נפרד ממך.

ויותר מכל אהבת אותנו. המשפחה שלך – אמא, דני, ליאורה, רועי, אלה ואני. את כל מה שיכולת הענקת לנו. ותמיד עם חיוך. אהבה גדולה ואמתית שאי אפשר להתחיל ולתאר בכלל. אהבת אותנו וידענו את זה, והיית תמיד גאה בנו כל כך.

ואחר כך גם באו הנכדים. והנינים. והאהבה שלך רק גדלה וצמחה כמו עץ ענק עם ענפים ועלים שמתרבים ומתרבים. כולם, אבאלה' שלי, אבל כולם, אהבו אותך, אוהבים אותך ויאהבו אותך תמיד.

לך לשלום, אבאלה'. הבאנו אותך היום בחזרה הביתה, לקיבוץ שכל כך אהבת. מכאן כבר לא ייקחו אותך לשום מקום. אתה מוקף בבני המשפחה ובחברים שכל כך אהבת - והם כולם אהבו ואוהבים אותך כל כך. נזכור אותך תמיד באהבה ענקית...